

Hồng Hoang

Chữ Ký

Cho "Bóng Chữ"

Không thể mưa như thế, vậy mà trời đã mưa như thế. Trời mưa kinh khủng. Những quãng ngã tư trung của Hà Nội nước mưa ngập cả bánh xe. Nước mưa dâng đầy mặt hồ cao hơn mặt đường. Cá của hai hồ bơi cả sang nhau. Đã lâu quá rồi, người ta lại thấy có người úp cá trên mặt đường nhựa.

Đã thế lại chẳng có tị gió, những hạt mưa rơi kẻ chỉ, thẳng tắp đến nỗi tôi không tin được sợi mưa bị ngăn lại ở mặt đường. Tôi ngờ rằng mưa xuyên thủng sang tận bên kia trái đất này.

Tôi nem nép đi sát những hàng hiên của phố Hàng Thùng, mưa liên miên như vậy mà người ta vẫn gò, tiếng gò thùng hòa lẫn tiếng mưa réo. Tôi nem nép đi hết những hàng hiên của phố Hàng Thùng đến phố Hàng Thiếc người ta cũng gò như phố Hàng Thùng, người ta vẫn gò thùng trong cả trời mưa.

Tôi đi men trong tiếng gò thùng. Tôi biết nếu đi thẳng - lùi nữa rồi rẽ bên phải là phố Lãn Ông. Tôi đang tới nhà một người bạn là ông Cương ở số 39 Lãn Ông. Đúng là rẽ bên tay phải tôi. Tôi nhẩm kỹ lại, xác định thật chắc chắn lại tay phải tôi đúng là tay phải. Đúng là phải rẽ về tay ấy. Để chắc chắn hơn, tôi lấy tay kia cầm sang tay phải. Tôi không dám làm ngược lại, vì sợ rằng ngộ nhỡ thật ra bên kia mới là bên phải thì sao? Ngộ nhỡ sự trái - phải ấy lẫn lộn ngay từ ngày tôi mới ra đời thì sao? Thậm chí cả từ ông tôi và xa hơn nữa.

Đến phố Lãn Ông, tôi tìm nhà số 39.

Tôi hỏi cô gái ngồi bán khăn tắm ở cửa.

- Thưa cô, đây có phải nhà ông Cương không?

- Vâng.

- Có phải nhà ông Cương làm thơ đây không?

- Vâng.

- Cô cho tôi gặp ông Cương.

Cô gái bán khăn tắm nhìn thủng tôi một lúc, rồi nói to vào trong nhà: "Bố ơi ra có khách". Trong bóng tối của ngôi nhà chật chội, lũng củng những bọc và gói, có một ông đứng tuổi mặc quần đùi, áo cộc tay không cài khuy bước ra. Ông ta hỏi tôi:

- Anh hỏi ông Cương?

- Vâng tôi hỏi ông Cương.

- Tôi là Cương đây.

- Ông là ông Cương ạ?

- Vâng tôi là Cương.

- Thưa tôi hỏi ông Cương nhà thơ ạ.

- Vâng tôi cũng là Cương, cũng làm thơ đây.

- Thưa, đây đúng là 39 Lăn Ông ạ.

- Vâng đúng.

- Ôi! Sao lại có sự trùng lặp.

- Thế anh là ai?

- Thưa tôi là Thủy ạ, tôi có người bạn vong niên ở đây, tên ông ta là Cương.

- Ôi sao ngẫu nhiên trùng lặp thế vậy? Tôi cũng có người bạn vong niên tên là Thủy.

- Anh Thủy quen ông làm nghề gì ạ.

- Anh ta là họa sĩ điêu khắc, cũng tên là Thủy.

- Đúng thế thì kỳ quặc thật, kỳ quặc thay sự trùng lặp và sự ngẫu nhiên...

-...

- Này anh, trời cũng đang mưa nếu anh không kíp tìm ông Cương kia, tôi mời anh đi uống cà phê được không?

- Thưa, rất hân hạnh.

Thế là tôi và ông Cương mới này đi cùng nhau ra quán cà phê ở phố Hàng Buồm. Chúng tôi cùng uống cà phê đen, cùng hút thuốc Vinataba. Chúng tôi cùng ngoáy chiếc thìa con trong tách cà phê, cùng đợi nhau nói trước, để rồi phút nhường lời ấy quá dài làm cho cả hai đều cùng cất tiếng hỏi nhau. Vì cùng cất lời nên cả hai chúng tôi đều cùng thấy nhỡ lời, lại cùng nhau im lặng, cùng nhau chờ nhau nói, lần này có kinh nghiệm hơn, để tránh sự ngẫu nhiên trùng

lặp, tôi hoàn toàn không nói.

Ông Cương mới này nói: Thật thú vị nếu anh cũng tên Thủy. Anh biết không tôi cũng đang có việc cần gặp anh Thủy, tôi đang nhờ anh Thủy in tập truyện ngắn của tôi.

- Thế ư? Tôi cũng đang in cho bác Cương kia tập truyện ngắn.

- Tập truyện có tựa đề gì?

- "Khi mùa đông thút thít".

- Ồ, hay là tập truyện của tôi?

Tôi lấy phác thảo của bìa sách và lấy bản thảo của ông Cương kia ra đưa cho ông Cương đang ngồi uống cà phê với tôi đây xem. Ông Cương này cười to ngặt nghẽo rồi nói:

- Tập bản thảo này đúng là của tôi, chữ ký này là của tôi, thật là kỳ quặc vậy thể mà tôi tưởng anh không phải là anh Thủy kia. Thế ra Anh, đúng là Anh.

- Thế ông Cương đúng là ông Cương ạ, thật may mắn quá.

- Đúng tôi là Cương rồi còn gì, Anh nhìn chữ ký này xem.

Ông Cương đây lấy bút ký lên bên cạnh chữ ký của bản thảo để so sánh. Hai chúng tôi cùng cúi đầu xuống xem chữ ký, vì đó là cơ sở cuối cùng của sự công nhận về một ông chắc chắn không phải là hai ông. Thế rồi ông Cương mới này nói với tôi: "Xin anh tin tôi, xin anh hiểu cho chữ ký là thứ đơn chiếc và thủ công, anh hãy tin tôi chính là ông ấy".

Tôi ngược nhìn ra. Trời kia vẫn mưa, không có chút gió, những hạt mưa giăng màn hình thẳng đứng ken đặc không gian. Còn bên tai tôi ông ấy vẫn nói: "Xin hãy tin tôi, tôi vẫn là... ông ấy... xin hãy tin tôi... vẫn là..."

Hà Nội 6-94

Hồng Hoang